

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 17.433 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat R. JESPERS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en christen te zijn.

Op 12 januari 2008 zou u Kameroen met een vals paspoort verlaten hebben, om met een rechtstreekse vlucht van Douala naar Brussel te vliegen. Daar kwam u op 13 januari 2008 aan en vroeg u de dag nadien asiel aan.

Volgens uw verklaringen die u aflegde voor het CGVS bent u – net zoals uw ouders – geboren in Bachwo-Ntai en Bayangui van etnisch origine. Uw vader, X van Bachwo-Ntai, huwde naast uw moeder X (A.) ook met Florence (E.). U hebt zes broers en elf zusters. U woonde afwisselend in Mamfe en Okoyong Mile 5. Tussen 1994 en 1998 woonde u tijdelijk in Bamenda, waar u het beroep van elektricien uitoefende. In 1998 keerde u weer naar Mamfe, waar u tot op heden de controle van het landgoed van uw vader te Okoyong overnam. Sinds 2006 - 2007 hebt u een vriendin te Tiku, genaamd Honorine

Sube (M.). Toen uw vader nog leefde, mocht u hem vertegenwoordigen als 'chief' van Bachwo-Ntai bij zaken als diefstal en gevechten. U luisterde naar de problemen en vroeg aan uw vader hoe u die moest oplossen. U loste ook familieproblemen op en was steeds aan uw vaders zijde. U vertelde uw vader dat u hem niet zou opvolgen als 'chief' indien hij het 'traditionele' niet zou laten varen, maar dat weigerde hij te doen. U bleef hem echter helpen, omdat u hoopte dat hij toch zou toegeven en omdat hij uw vader was. Aangezien u uw vader steeds hielp bij zijn activiteiten en aangezien uw moeder zijn eerste vrouw was en uw oudere broer Ajuk verstandelijk gehandicapt was, werd u na zijn dood op 28 september 1999 verkozen om hem op te volgen als 'chief'. Twee jaar voordat u verkozen werd als opvolger, werd Tabe Tando door de regering (volgens u illegaal) geïnstalleerd als 'chief van Bachwo-Ntai'. Vanaf 1997 waren dus zowel uw vader als Tabe Tando 'chief' in Bachwo-Ntai. Uw vader werd verschillende malen gearresteerd. Het volk aanvaardde Tabe Tando niet, omdat hij niet volgens de traditie verkozen werd. Op 8 juli 2005 parkeerde u uw wagen naast de baan in Bachwo-Ntai. Een jongen, Sony, reed rond 20u30 met zijn brommer tegen uw wagen aan, kwam slecht ten val en overleed. Een half uur later gaf een vriend u een lift tot bij de politie van Mamfe en gaf u uzelf aan. U werd er onmiddellijk opgesloten en beschuldigd van de dood van Sony. Men ondervroeg u en besloot dat het aan de gendarmerie was om over uw lot te beslissen. De dag nadien werd u naar de 'Gendarmerie Brigade Mamfe' getransfereerd. U werd er opgesloten en ondervraagd. Er werd beslist dat u één week in voorarrest moest zitten en dat het gerecht nadien een besluit zou nemen. Bij de gendarmerie kreeg u bezoek van uw moeder, uw broers en uw ooms. U kreeg er ook bezoek van 'ouderen' die aanhanger waren van Tabe Tanto. Dezen vertelden u, net zoals de commissaris, dat u vrij zou zijn indien u het 'traditionele' zou opgeven. U repliceerde dat het gerecht zou beslissen. Na één week werd u bij de procureur-generaal gebracht. Hij besliste dat u voor het gerecht moest verschijnen. In afwachting van uw proces, werd u in het 'Prison Center Mamfe' opgesloten. U moest tweemaal voor de rechtbank verschijnen, maar het proces werd tweemaal uitgesteld. De eerste assistent van de 'State Councilor', Mr. Edjua, hielp u. Hij was naar de plaats van het ongeval geweest en had met getuigen gesproken. Mr. Edjua en de Sr. State Councilor wilden de zaak met de nabestaanden van Sony laten bespreken, maar die weigerden en wilden wraak. Omdat de familie van Sony niet op deze convocatie inging, werd u vrijgelaten op borg. U ging enkele maanden naar Tiku waar u bij uw zus Emila verbleef, omdat de familie van Sony met wraak dreigde en u daaraan wou ontsnappen. Op 22 juli 2007 waren er verkiezingen in Kameroen. Tabe Tando dwong de inwoners van Bachwo-Ntai om voor de regeringspartij Cameroon People's Democratic Movement (hierna CPDM) te stemmen. Vele mensen weigerden te gaan stemmen en werden daarom geslagen door politie en 'gendarmes' en gearresteerd. Ook u werd thuis opgepakt wegens het verstoren van de verkiezingen en naar de 'Gendarmerie Brigade Tinto' gebracht. U werd er niet ondervraagd en kreeg geen proces. Tiku (T.), een gendarme op pensioen en een vriend van uw vader, zocht een uitweg voor u. Hij gaf aan dat hij de mensen die de wacht hielden kende en vroeg 2.000.000 CFA. aan u en uw familie om een oplossing te zoeken. Op 25 november 2007, om 12u, ging u met Tiku (T.) naar buiten. Daar stond een wagen jullie op te wachten waarmee jullie naar Velentine, een vriend van u te Douala, reden. Op 13 december 2007 belde u uw moeder vanuit Douala op. Ze zei dat u naar Bakop (P.), iemand die samen met u opgroeide en nu in Douala woonde, moest gaan, omdat u vandaar met uw familie kon praten. U ging dezelfde dag nog bij haar wonen. Uw moeder wist verder nog te vertellen dat de gendarmes u kwamen zoeken in Mamfe en in Okoyong. De man van Bakop (P.) had veel connecties in Douala en bracht u in contact met Jean Marie. Die gaf u papieren waarmee u samen met hem op 12 januari 2008 uw land kon verlaten."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten na problemen met Tabe Tando. Meer bepaald verklaarde u problemen met Tabe Tando te hebben omdat hij het leiderschap van Bachwo-Ntai wilde, terwijl na de dood van uw vader dit leiderschap u volgens de traditie toekwam. U stelde verder dat tijdens uw detentie in het kader van het ongeval waarin u betrokken was druk op u werd uitgeoefend door getrouwen van Tabe Tando om met de traditie te breken en u desgevallend vervroegd te laten vrijkomen. Tot slot verklaarde u dat Tabe Tando naar aanleiding van de verkiezingen van 22 juli 2007 vele bewoners van Bachwo-Ntai –waaronder u- liet arresteren, omdat ze weigerden te stemmen.

Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legt u in verband met de opvolging van uw vader als chieft van Bachwo-Ntai, incoherente en vage verklaringen af.

Zo geeft u aan dat u bezwaar had tegen de opvolging van uw vader omwille van de traditionele rites die hij als chef moet uitvoeren (gehoor CGVS, p.19-20), maar tegelijkertijd geeft u aan dat u steeds aan de zijde van uw vader was, ook wanneer hij traditionele rites deed (gehoor CGVS, p.19). Dit handelen getuigt niet van een bezwaar tegen traditionele rites. Ondanks het feit dat uw vader het traditionele niet opgaf én het feit dat hij verschillende keren gearresteerd werd, bleef u integendeel uw vader helpen (gehoor CGVS, p.22). Toen de dossierbehandelaar u enkele malen vroeg om voorbeelden te geven van die traditionele rites, bleef u er steeds erg vaag over (gehoor CGVS, p.19-20) en dit ondanks het feit dat u traditionele rites bijwoonde en u aangaf er bezwaar tegen te hebben. Verder verklaart u eerst dat uw vader problemen had met Tabe Tando omwille van de ‘chefferie’, terwijl u later aangeeft dat het een probleem was van de CPDM tegen oppositie (gehoor CGVS, p.21). Verder geeft u aan dat uw vader verschillende malen gearresteerd werd, maar dat u niet weet waarom dat was (gehoor CGVS, p.21-22). Bovenstaande incoherenties en onwetendheid zijn merkwaardig, omdat u aangeeft dat u vaak aan de zijde van uw vader was (gehoor CGVS, p.19) en men er van uit kan gaan dat u dan beter op de hoogte bent van zulke zaken.

Vervolgens zijn de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot het ongeval met Sony, vaag en incoherent.

Zo geeft u eerst aan dat het ongeval gebeurde op 8 september 2005 en nadien – na enig rekenwerk – beweerde u dat het ongeval op 8 juli 2005 gebeurde (gehoor CGVS, p.7). Verder verklaarde u eerst dat u door de politie en de gendarmes gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.7), terwijl u later zegt dat u uzelf aangegeven hebt bij de politie van Mamfe (gehoor CGVS, p7-8). U verklaarde eveneens dat u tijdens uw opsluiting bij de politie van Mamfe geen bezoek mocht ontvangen (gehoor CGVS, p.9) en dat u tijdens uw opsluiting in de ‘Gendarmerie Brigade Mamfe’ bezoek kreeg van uw moeder, uw broers en uw ooms (gehoor CGVS, p.10), maar als later door de dossierbehandelaar gevraagd wordt naar het bestaan van een verband tussen de opsluiting en Tabe Tando,

geeft u aan de dag na uw arrestatie bezoek te hebben gekregen van 'ouderen', aanhangers van Tabe Tando (gehoor CGVS, p.23). Bovenstaande incoherenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het ongeval van Sony.

Daarenboven geeft u aan dat verschillende mensen het ongeval zagen gebeuren en dat sommigen met u mee gingen naar de politie, maar op de vraag of deze mensen u bij de politie verdedigden, antwoordt u tweemaal ontwijkend (gehoor CGVS, p.8). Als nadien de dossierbehandelaar u expliciet vraagt of de vriend die u naar de politie bracht een verklaring aflegde, zegt u van niet en weet u ook niet waarom hij dit niet deed (gehoor CGVS, p.8-9). Ook de vraag of u hem niet vroeg om voor u te getuigen, ontwijkt u (gehoor CGVS, p.9). Men kan verwachten dat iemand die onterecht beschuldigd wordt van het veroorzaken van een dodelijk ongeval, meer moeite doet om zijn onschuld te bewijzen. Verder geeft u aan dat uw familie probeerde om u vrij te krijgen, maar dat het niet gemakkelijk was. Als u gevraagd wordt om concreet te zeggen hoe ze dit probeerden, omzeilde u de vraag (gehoor CGVS, p.10). U geeft aan dat u bij de politie en bij de gendarmes in een cel met anderen opgesloten werd, maar u weet noch hun naam, noch de reden van hun opsluiting (gehoor CGVS, p.9-10). Daarnaast verklaarde u dat u tweemaal voor de rechtbank moest verschijnen, maar dat u beide data vergeten bent (gehoor CGVS, p.11). Van bovenstaande zaken kan men nochtans verwachten dat ze een indruk nalaten en dat men ze nog weet na zulke periode van opsluiting. U geeft aan dat u in de periode na het dodelijke ongeval van Sony geen enkel probleem heeft gehad met zijn familie, waarvan u nochtans aangeeft dat ze wraak wilden (gehoor CGVS, p.12-13). Uw bewering dat u mobiel was (gehoor CGVS, p.13), is niet afdoende als verklaring voor het niet hebben van problemen met Sony's familie, omdat uw 'mobiliteit' er blijkbaar in bestond om na het ongeval afwisselend in Tiku, Mamfe en Okoyong (gehoor CGVS, p.13), maar ook enkele maanden in Bachwu Ntai te verblijven (gehoor CGVS, p. 13). Dit laatste is opmerkelijk, omdat men niet zou verwachten dat u zich na het ongeval -dat in Bachwu-Ntai plaatsvond (gehoor CGVS, p.7)- nog naar daar zou begeven, laat staan er gedurende enkele maanden zou verblijven.

U legde overigens zelf niet spontaan een verband tussen het ongeval van Sony en de opvolging van uw vader, doch enkel nadat de dossierbehandelaar er expliciet achter vroeg (gehoor CGVS, p.23). Bovendien ging u in de nasleep van de zaak van het ongeval met Sony niet in op het aanbod van de 'ouderen' (die aanhangers waren van Tabe Tanto) en de commissaris dat u vrij zou zijn indien u het 'traditionele' zou opgeven (gehoor CGVS, p.23). Dit is bijzonder opmerkelijk omdat u beweerde dat het precies de traditionele rites waren die voor u een onoverkomelijk bezwaar vormden om uw vader op te volgen in de hoedanigheid van chieft (gehoor CGVS, p.20). Uw verantwoording hiervoor –met name dat u dit niet kon, omdat u dan problemen zou krijgen met de 'king makers' en de ouderen van uw dorp (gehoor CGVS, p.23)- is niet afdoende, omdat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u hiervoor enige aanwijzing had.

Bovendien zijn de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot de problemen gekoppeld aan de verkiezingen van 22 juli 2007 in Bachwu Ntak weinig overtuigend, vaag en incoherent.

Zo kan geen enkele bron worden teruggevonden die het door u beweerde feit dat 'velen weigerden te stemmen en daarom geslagen en gearresteerd werden door politie en gendarmes' [in Bachwu Ntai](gehoor CGVS, p.13-14 en 24) kan bevestigen. Bovendien geeft u aan dat Tabe Tando net verkozen werd als hoofd van de South West Chiefs Conference (hierna SWECC) en dat hij (als vertegenwoordiger van de CPDM) de verkiezingen op 22 juli 2007 in zijn dorp Bachuo-Ntai moest winnen als bedanking (gehoor CGVS, p.13-14 en 24). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat het tweejarige mandaat van Tabe Tando als hoofd van de SWECC bijna afgelopen was en dat de verlenging van dit mandaat onmogelijk is volgens de statuten van de conferentie. Uit deze informatie blijkt verder dat Tabe Tando trachtte de statuten in zijn voordeel aan te passen, zodat hij herkozen kon worden, maar dat dit faalde, zodat op 2 februari 2008 Stephen Itoh Esoh verkozen werd als hoofd van de SWECC. Hieruit blijkt enerzijds dat uw bewering dat Tabe Tando **net** verkozen was als hoofd van de SWECC geenszins strookt met de werkelijkheid en bovendien blijkt uit het feit dat hij er niet in slaagde om

een verlenging van zijn mandaat te bewerkstelligen dat de invloed van Tabe Tando niet zo groot is als u laat uitschijnen. Bijgevolg is het onwaarschijnlijk dat hij opdracht zou hebben kunnen geven om op grote schaal inwoners van Bachwo-Ntai die niet gingen stemmen, op te laten pakken, zoals u beweert (gehoor CGVS, p.13-14). In het licht daarvan kan uw arrestatie naar aanleiding van de verkiezingen dan ook worden betwijfeld.

Bovendien is de vaststelling dat u vanuit België nooit hebt getracht contact op te nemen met uw familie of vrienden in uw land van herkomst merkwaardig. Op de vraag waarom u dat niet deed, antwoordde u ontwijkend 'omdat ik geen contact heb' (gehoor CGVS, p.5), wat volstrekt geen afdoende verantwoording vormt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde attesten van de Lokale Politie Sint-Truiden Gingelom Nieuwerkerken bevestigen de aangifte van het verlies van uw Buzzy Pass en badge van het asielcentrum, maar tonen niet aan dat u ook het telefoonnummer verloor waarheen u moest bellen om uw identiteitskaart te verkrijgen (gehoor CGVS, p.6). U legde geen documenten voor om uw identiteit, herkomst en reisweg te staven."

4.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (verder: EHJ) en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.

Hij betoogt dat het beroep bij de Raad niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze rechten en meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Verzoeker beweert dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op de voormelde rechten en dat hij conform deze principes recht heeft op een onderzoek door een jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt omwille van het feit dat een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden op het moment van de finale beslissing. Volgens verzoeker wordt dit recht beperkt omdat hij geen nieuwe stukken kan aanbrengen na het indienen van het beroep en geen geactualiseerde memorie kan bijbrengen. Hij is van mening dat de processuele waarborgen van het Europese gemeenschapsrecht volledig afwezig zijn ondanks dat de asielmaterie valt onder het Europees recht.

Verzoeker stelt dat richtlijn 2004/83 verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: Handvest) en de "grondrechten" eigen aan het EU-recht. Het begrip grondrechten zou duiden op de grondrechten zoals het EHJ deze erkent in haar rechtspraak. De bescherming van de grondrechten als deel van het gemeenschapsrecht zou ook gelden voor zover de voormelde wet van 15 december 1980 handelt inzake materies die worden geregeld door het Europees Gemeenschapsrecht, waaronder het asielrecht. Verzoeker beweert dat deze grondrechten rechtstreekse werking hebben en het Handvest hiervan een samenvatting vormt, hetgeen zou blijken uit de rechtsleer en de preambule van het Handvest. Verzoeker verwijst naar de zaak 222/86 (Heylens) en een paragraaf aangaande het recht op een beroep bij een rechterlijke instantie. Hij meent dat de rechten van verdediging in elk geval grondrechten zijn die worden gewaarborgd door het gemeenschapsrecht. Ook het recht op een beroep in volle rechtsmacht is volgens verzoeker een grondrecht dat hierdoor wordt gegarandeerd.

Voor de uitlegging van het begrip 'volle rechtsmacht', verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 6 EVRM, waaruit blijkt dat de rechter alle voor het geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard moet kunnen onderzoeken. Beperkingen van rechterlijke controle zouden niet zo ver mogen gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Er moet een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel.

Toegepast op de procedure bij de Raad, meent verzoeker dat deze niet voldoet. De raad dient volgens hem ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten, relevant voor deze zaak en zou zich ervan dienen te vergewissen dat verzoeker geen risico loopt op een mensonterende behandeling wanneer hij zou terugkeren naar Kameroen. Volgens verzoeker

zijn “deze bepalingen” in strijd met artikel 47 van het Handvest. Hij vraagt de Raad volgende prejudiciële vragen te stellen aan het EHJ:

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?” en “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?”

4.1.2. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 47 van het Handvest. Het Handvest werd ondertekend op 12 december 2007 en dus twee dagen voor de indiening van huidig beroep (*sic*). Op grond van het adagium “*patere legem quem ipsi fecisti*” zou het Handvest kunnen worden ingeroepen door verzoeker. Zowel de Kwalificatierichtlijn 2004/83 als de Procedurerichtlijn verwijzen direct naar het Handvest. In juni 2006, in de zaak C-540/03, zou het HVJ de rechtstreekse werking van het Handvest hebben bevestigd. Ook het UNHCR is deze visie toegedaan. De toepassing van artikel 47 zou dan ook moeten worden gewaarborgd in alle zaken die de EU regelt, waaronder het asielrecht. De invulling van artikel 47 zou gelijklopend zijn met artikel 6 EVRM, zodat de rechtspraak hieromtrent relevant zou zijn. Verzoeker verwijst voor het overige naar het eerste middel.

4.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de eerste twee door verzoeker bijgebrachte middelen samen behandeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker nergens aangeeft welke bepalingen precies in strijd zouden zijn met artikel 47 van het Handvest. Dit artikel heeft hoe dan ook als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt, in tegenstelling tot met wat verzoeker voorhoudt, in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03 uitdrukkelijk dat het Handvest geen bindend rechtsinstrument is (RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Het recht op hoger beroep is, anders dan verzoeker voorhoudt, geen algemeen rechtsbeginsel. Het recht van verdediging geldt als algemeen beginsel in elk geding en voor elk gerecht doch heeft betrekking op een eerlijk verloop van de procedure en houdt geen algemeen recht op hoger beroep in (RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Voor zover verzoeker zijn uiteenzetting koppelt aan artikel 6 EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit artikel niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat

van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Verzoeker heeft de Raad nooit gevraagd om op de nota van het CGVS schriftelijk te repliceren, zodat een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig is.

De eerste twee middelen zijn derhalve ongegrond.

5.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel (*sic*) de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Verzoeker stelt dat hem wordt verweten haar (*sic*) asielrelaas niet aannemelijk te maken. Hij verwijst naar de bewijsregels die gevolgd dienen te worden in de context van de Conventie van Genève en haalt daarbij de “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van 1998 van het UNHCR aan. Verzoeker stelt dat, rekening gehouden met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van haar (*sic*) zaak, zij (*sic*) door middel van zijn coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat hij vervolgd zal worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zal zijn. Verzoeker erkent dat de bewijslast voor haar (*sic*) asielaanvraag bij hem ligt doch dat, gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan zulke aanvraag, deze bewijslast dient genuanceerd te worden. Hij verwijst hiervoor naar de inhoud van de voormelde nota van het UNHCR. Verzoeker is van mening dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast. De bestreden beslissing zou zijn relaas niet weerleggen zodat dit als waarheidsgetrouw moet worden aanzien. Verzoeker beweert dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij zal worden vervolgd.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich er *in casu* toe beperkt een algemene uiteenzetting te geven aangaande de bewijslast in asielaanvragen, doch *in concreto* nergens enig element aanhaalt ter weerlegging van de bestreden motivering. De motivering, waar deze stelt dat (i) verzoeker incoherente en vage verklaringen aflegde in verband met de opvolging van zijn vader (ii) de door verzoeker afgelegde verklaringen met betrekking tot het ongeval met Sony vaag en incoherent zijn (iii) verzoekers afgelegde verklaringen met betrekking tot de verkiezingen van 22 juli 2007 weinig overtuigend, vaag en incoherent zijn (iv) verzoeker in België niet getracht heeft contact op te nemen met zijn familie of vrienden in zijn land van herkomst (v) verzoeker geen documenten voorlegt om zijn identiteit, herkomst of reisweg te staven (zie sub 3), vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Op basis van deze vaststellingen, kwam het CGVS op goede grond tot de conclusie dat in hoofde van verzoeker niet is voldaan aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

6.1. Verzoeker vraagt om hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt om zijn vraag om subsidiaire bescherming te staven en ontwaart in het dossier evenmin enig element dat erop wijst dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.